

[Handelsministeren.]

Sukkerroedyrkernes Forening; men naar det er Tilfældet, er det jo aldeles ikke noget Argument i Sagen, hvad det ærede Medlem kom med ved denne Lejlighed. Hvis det ærede Medlem kunde paapege, at der forelaa Overgreb fra Organisationens Side overfor Sukkerroedyrkere, der ikke staar i Organisation, saa var der Mening i at komme med det, men det har det ærede Medlem jo ikke kunnet paavise et eneste Eksempel paa. Om han kan gøre det i Fremtiden, skal jeg lade være usagt; hvis saadanne Overgreb finder Sted, er det en selysagt Ting, at saa vil Sukkerroedyrkerforeningen komme ind under dette ligesom alle andre Overgreb fra Sammenslutningers Side. Det forekommer mig at være ganske naturligt og ganske ligetil.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte igen om, at det, som dette Lovforslag vilde, og det, som Venstres Regering vilde, var at knægte og kue Fagforeningerne o. s. v. Jeg ved saa udmærket godt, at jeg kan benægte det saa ofte, jeg vil, det ærede Medlem vil dog fremdeles komme herop og sige det samme. Jeg ønsker aldeles ikke at være med til at knægte eller kue Fagforeningerne, men jeg ønsker, at Organisationerne skal holde sig indenfor deres naturlige Omraade. De maa ikke begaa Overgreb overfor de enkelte. Hvor de begaar Overgreb overfor de enkelte, er det Samfundets Pligt at beskytte de enkelte imod disse Overgreb, og det er det, som dette Forslag tilsigter, hverken mere eller mindre.

I vor Tid kan vi ikke undvære Organisationerne hverken Arbejdsgiver- eller Arbejderorganisationer eller Organisationer paa mange andre Omraader. Erhvervslivet er saa kombineret, at Organisationslivet ikke kan undværes; men netop fordi Organisationslivet og Organisationerne er blevet saa nødvendige i vort Samfund, er det Samfundets Pligt at overvaage og paase, at Organisationerne ikke begaar Overgreb overfor de enkelte. Det er det, som dette Lovforslag tilsigter, og det forekommer mig, at alle ærede Medlemmer, som sidder her som Repræsentanter for Vælgerne i dette Land, maatte have Interesse i, at saadanne Overgreb ikke finder Sted.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen omtalte Septemberforliget af 1899. Der er ingen Tvivl om, at dette Septemberforlig har haft overordentlig stor Betydning. De Bestemmelser, som den Gang blev vedtaget, har jo været en Slags Grundlov for Forhandlingerne mellem Arbejdere og Arbejdsgivere siden den Tid; de har skabt den

gældende Praksis for Forhandlinger mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Men det ærede Medlem maa ikke glemme, at selv om det er af uhyre stor Vigtighed med disse Regler for Forhandlingerne mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, staar dog til syvende og sidst Samfundet over baade Arbejdere og Arbejdsgivere.

Naar det ærede Medlem omtalte den faste Voldgiftsret og ønskede, at den skulde høres, vil jeg gerne derom sige, at den faste Voldgiftsrets Opgave er jo først og fremmest at træffe Afgørelse i Rets tvister mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, træffe Afgørelse om, hvorvidt indgaaede Overenskomster er overholdt eller ikke. Det er med andre Ord Retsforhold, den faste Voldgiftsret har at gøre med, og derfor siger ogsaa Lovforslagets § 4, at

„de af Lov Nr. 536 af 4. Oktober om den faste Voldgiftsret omfattede kollektive Aftaler berøres ikke af nærværende Lovs § 1.“

Men dette Lovforslag beskæftiger sig ikke med Retstvistigheder mellem Organisationerne, det beskæftiger sig med Interessekonflikter mellem Organisationerne og det enkelte Individ, og vi opfatter det som Samfundets Pligt at beskytte det enkelte Individts Erhvervs- og Arbejdsmfrihed overfor Organisationernes Overgreb.

I Virkeligheden vil der ikke være nogen Grund til at høre den faste Voldgiftsret om dette Forhold, og det saa meget mindre, som vi vil være nogenlunde klar over, i hvilken Retning dens Udtalelser maa gaa, idet dens Medlemmer jo i overvejende Grad er Arbejdsgivere eller Arbejdere. Dog har jeg forstaaet det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen saaledes, at han i sidste Rigsdagssamling aldeles ikke modsatte sig, at den faste Voldgiftsret maatte blive hørt. Jeg forstod, at han modsatte sig, at Sagen skulde udskydes, indtil den faste Voldgiftsrets Udtalelse forelaa.

Saaledes har jeg efter de Samtaler, jeg har ført med det ærede Medlem, forstaaet ham, og jeg har forstaaet, at han ikke principielt havde noget imod, at den faste Voldgiftsret kom til at udtale sig. Det har jeg for mit Vedkommende heller ikke. Jeg har ikke noget som helst imod, at et Udvalg, naar et saadant bliver nedsat, hører den faste Voldgiftsrets Mening om disse Forhold, hvis Udvalget maatte ønske det.

Men jeg vil aldeles ikke paa Forhaand binde mig til at lade mit Standpunkt diktere af det Resultat, den faste Voldgiftsret kommer til i sine Udtalelser, fordi Voldgiftsretten jo væsentlig bestaar af Arbejdsgivernes